

det umuligt for Statens Indtægter i det indeværende Aar at bære den, saa er der et sikkert Underskud at vente paa Statsregnskabet 1919—20. Det er vel ikke saa urimeligt, at jeg anfører dette, thi man bebrejdede mig jo i stærke Ord i Fjor, at jeg ikke i Tide havde advaret Rigsdagen. Jeg har nu stadig troet paa, at hvad jeg end havde sagt paa et lignende Tidspunkt i Fjor, havde Rigsdagens Partier og Regeringen ingenlunde enedes om andre Foranstaltninger end dem, der blev truffet, thi disse maa jeg dog gaa ud fra, og det gaar ogsaa det ærede Medlem og andre ud fra, er nødvendige. Tiden kræver dem, Folket kræver dem, alle Partier er enige om dem. Derfor har, siger jeg, Finansministeren naturligvis ikke Magt til at standse dem, thi man møder hans finansielle Betæneligheder med det Ord: Nødvendigt er det, og saa maa vi bagefter se, hvorfra Midlerne kommer. Det er under denne ikke meget hyggelige Stilling, jeg arbejder som Finansminister, og det ærede Medlem vil ikke kunne fortænke mig i, at jeg da lægger Ansvaret fra mig. — Jeg retter ingen Bebrejdelser imod min Kollega — det er ud fra en velvillig politisk Opfattelse, naar man forsøger at sætte en saadan indre Splid mellem ham og mig. Jeg er altid gaaet ud fra, at hvad han krævede, var det, han ansaa for nødvendigt. Og naar han saa fuldkomment har faaet bekræftet sin Anskuelse fra Rigsdagens Side, hvorledes skulde da jeg, som ikke kan have nogen Mulighed for — sagligt og fagligt — at være inde i disse Forhold, kunne gøre Indvendinger? Derfor har jeg haft den Opfattelse og har den endnu, at under saa overordentlige Tilstande som dem, vi lever under, under den Dyrtd, som knuger Befolkningen paa saa mange Maader, er det ganske nødvendigt at gaa til Foranstaltninger af en meget indgribende og meget overordentlig Natur. Jeg maa nu som Finansminister sige, at skal vi saa komme ud af det, maa vi skaffe Midler til Veje paa den Maade, vi kan; og selv om jeg adskillige Gange, naar jeg har forelagt Skattelovforslag, har mødt Indvendinger, saa har jeg da nu den beroligende Følelse, at dem kan jeg nu ikke mere møde. Da jeg forelagde det Skattelovforslag, som hænger

sammen med det Forslag, som vi har til Behandling her i Dag, var der adskillige i Folketinget, der mente, at jeg havde forlangt for meget. Nej, jeg har i Virkeligheden forlangt for lidt, det har Begivenhederne vist, og det vil Kornloven vise og andre Love, som sikkert vil blive vedtaget af Rigsdagen, uden at denne tager noget Hensyn til de finansielle Vanskeligheder, som deraf vil opstaa.

Oluf Jensen: Det er kun en kort Bemærkning i Anledning af den højtærede Finansministers Udtalelser om den Del af Lærerlønningerne, der skulde føres over paa Statskassen. Der siger den højtærede Finansminister, at han haaber, han har talt tydeligt nok. Ja, i een Retning udtalte den højtærede Finansminister sig tydeligt nok; det var med Hensyn til, hvad han vilde gøre, hvis han ikke fik det saaledes, som han nu ønsker og vil have det. Den højtærede Finansminister gik den samme Vej, som jeg før ankede over, at Betjentene har gaaet, nemlig til Dels at bruge Trusler, idet den højtærede Finansminister truede med, at hvis han ikke fik det paa den Maade, blev Lønningsloven ikke indstillet til Kongens Stadfæstelse. I den Retning var Udtalelserne tydelige nok. I den anden Retning var de derimod ikke saa tydelige, som jeg kunde have ønsket det, nemlig om selve Realiteten. Jeg forstaaer ikke den Beregning, som den højtærede Finansminister gjorde med de 5 Millioner, hvorved han kom ned til 2 Millioner. Jeg opfattede Finansministeren saaledes, at han er enig med sin Kollega Undervisningsministeren i det, som denne har sagt i Folketinget, hvilket lød saaledes: „Jeg finder, at det korrekte vilde være at holde sig til den hidtilværende Ordning: at Kommunerne bærer Grundlønningen og Staten tager alle Tillægene, indtil vi faar en Afgørelse af dette store principielle Spørgsmaal gennem den Betænkning, som forventes fra den store Skolekommission“. Hvis den højtærede Finansminister er enig i disse Udtalelser med sin Kollega Undervisningsministeren, har jeg ikke mere at spørge om her i Dag, og saa bliver vi nok enige om den Sag, uden at Finansministeren behøvede overfor mig at bruge Trusler om ikke at ville